

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Daniely Zemanové a soudců Zdeňka Kühna a Miloslava Výborného v právní věci žalobce: **Ing. J. S.**, zast. doc. JUDr. Martinem Kopeckým, CSc., advokátem se sídlem Revoluční 1546/24, Praha 1, proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 11, Praha 5, za účasti osob zúčastněných na řízení: **I) T. K.**, **II) J. K.**, oba zast. Mgr. Marií Klinerovou, advokátkou se sídlem V Jámě 699/1, Praha 1, **III) ČEZ Distribuce, a. s.**, se sídlem Teplická 874/8, Děčín, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 11. 2010, sp. zn. SZ 155584/2010/KUSK REG/Ru, čj. 178229/2010/KUSK, v řízení o kasační stížnosti osoby zúčastněné na řízení I) proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 19. 2. 2016, čj. 5 A 17/2011 – 84,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Osoba zúčastněná na řízení I) **je povinna** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 4 114 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce doc. JUDr. Martina Kopeckého, CSc., advokáta.
- III. Žalovaný a osoby zúčastněné na řízení II) a III) **nemají** právo na náhradu nákladů řízení.
- IV. Osobě zúčastněné na řízení I) **se vrací** soudní poplatek za návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti ve výši **1 000 Kč**, který bude vyplacen z účtu Nejvyššího správního soudu k rukám její zástupkyně, Mgr. Marie Klinerové, advokátky, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět řízení

[1] Rozhodnutím ze dne 11. 11. 2010, sp. zn. 155584/2010/KUSK REG/Ru, čj. 178229/2010/KUSK, žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Říčany, odboru – Stavební úřad, ze dne 16. 7. 2010, sp. zn. 0017702/2010/Ma, čj. 42914/2010/OSÚ/00029 (dále jen „stavební povolení“), kterým rozhodl o umístění stavby osob zúčastněných na řízení I) a II) (dále též „stavebníci“) a povolil stavební úpravy a přístavbu stávajícího objektu za účelem změny užívání na rodinný dům na pozemku st. p. 99, parc. č. 1/1, v katastrálním území Jazlovce (dále jen „stavba“). Osoba zúčastněná na řízení I) (dále jen „stěžovatel“) napadá kasační stížností v záhlaví uvedený rozsudek Městského soudu v Praze, jímž bylo rozhodnutí žalovaného zrušeno a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení.

II. Relevantní skutkové okolnosti vyplývající ze správního spisu

[2] Stavební úřad ve společném územním a stavebním řízení umístil a povolil výše uvedenou stavbu stavebníků. Žalobce v tomto řízení uplatnil mimo jiné námitky, podle kterých má mít stavba zajištěn přístup podél Vinného potoka a nikoli po cestě na pozemku parc. č. 299, v katastrálním .. Žalobce namítal, že nikdy nedal souhlas s jejím užíváním. Uvedenou námitku neshledal stavební úřad důvodnou. Uvedl, že pozemek je historicky využíván jako veřejně přístupná účelová komunikace, v katastru nemovitostí i v územním plánu je veden jako ostatní plocha komunikace, má vlastní název ulice „V Úvoze“ a jeho povahu stavebníci doložili vyjádřením Městského úřadu v Říčanech, odboru správních agend a dopravy (dále jen „silniční úřad“). Stavební úřad uzavřel, že se jedná o veřejně přístupnou účelovou komunikaci vzniklou ze zákona. Stavba tedy má zajištěn zákonem předvídaný příjezd, a není proto potřeba, aby ke stavbě byla zajištěna jiná cesta, např. podél Vinného potoka, jak navrhoval žalobce.

[3] Stavební povolení napadl žalobce odvoláním, v němž namítal, že stavebníci zamýšlejí využívat pozemek parc. č. 299 jako přístupovou komunikaci k jejich stavbě. Tento pozemek je však v soukromém vlastnictví a žalobce nikdy nedal souhlas s jeho veřejným užíváním. Právní předchůdci stavebníků postavili na stavebním pozemku zahradní chatku na základě povolení, které stavbu podmínilo přístupovou cestou podél Vinného potoka. Z vyjádření silničního úřadu dle žalobce vyplývá, že pozemek parc. č. 299 není zařazen v pasportu místních komunikací. Cesta nesplňuje technické ani bezpečnostní požadavky, aby se mohlo jednat o veřejně přístupnou komunikaci.

[4] Žalovaný se ztotožnil s vypořádáním věci správním orgánem prvního stupně a svým rozhodnutím odvolání stěžovatele zamítl. Přistoupil k hodnocení pozemku parc. č. 299 dle zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění účinném pro projednávanou věc. Dovodil, že pokud cesta splňuje podmínky vymezené § 7 odst. 1 citovaného zákona, není rozhodné, zda je cesta zpevněná či nikoli, ani jak je evidována v katastru nemovitostí. Pozemek parc. č. 299 tak lze považovat za veřejně přístupnou účelovou komunikaci, neboť je tak zakreslena i v územním plánu obce a byl jí přidělen název „V Úvoze“. Nesouhlasil-li žalobce s tímto zakreslením, měl se bránit již v průběhu pořizování územního plánu, který již nereflektuje původní povolení na stavbu zahradní chatky, podle kterého měl být přístup zajištěn podél Vinného potoka. Přestože pozemek není zanesen v pasportu místních komunikací, je podle vyjádření silničního úřadu veřejně

přístupnou účelovou komunikací a i v katastru nemovitostí je zapsán jako ostatní komunikace.

III. Řízení před městským soudem

[5] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu, která se převážně shoduje s podaným odvoláním. Nad rámec odvolání žalobce namítal, že správní orgán vycházel nesprávně z nezávazného aktu silničního úřadu a nikoli z autoritativního správního aktu deklarujícího, zda se jedná o veřejně přístupnou účelovou komunikaci či nikoli. Pozemek parc. č. 299 doposud nebyl využíván jako veřejně přístupná účelová komunikace a nikdy nebyl dán souhlas s takovým jeho využitím. Ani z historického hlediska nelze na uvedený pozemek pohlížet jako na veřejnou komunikaci.

[6] Městský soud shledal žalobu důvodnou a rozhodnutí žalovaného zrušil. Konstatoval, že stavební úřad byl povinen ve správním řízení zkoumat, zda je stavba napojena na dopravní infrastrukturu. Tato otázka se stala ve správním řízení spornou, avšak stavebnímu úřadu nepřísluší, aby ji posoudil. Vyjádření příslušného silničního úřadu není deklaratorním rozhodnutím o této skutečnosti a ani neobsahuje bližší odůvodnění závěrů v něm vyslovených. Silniční úřad konstatoval, že pozemek žalobce není zařazen v pasportu místních komunikací, přesto vyslovil, že se jedná o veřejně přístupnou účelovou komunikaci ve spoluvlastnictví žalobce a Ing. Ž. S odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu městský soud uzavřel, že otázka přístupu ke stavbě po veřejně přístupné komunikaci byla zpochybněna účastníky správního řízení, v projednávané věci tak nebylo vyjádření silničního úřadu pro osvědčení této skutečnosti dostatečné. Neexistovalo rozhodnutí silničního úřadu o existenci veřejně přístupné účelové komunikace, stavební úřad tak měl řízení přerušit a otázku vyřešit jako předběžnou ve smyslu § 57 odst. 1 písm. b) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění účinném pro projednávanou věc. Vzhledem k uplatněným žalobním námitkám se městský soud dále zabýval podmínkami vzniku účelové komunikace dle zákona o pozemních komunikacích, tj. jejím vznikem *ex lege*, darováním žalobcem k veřejnému užívání a nezbytnou komunikační potřebou stěžovatelů po pozemku parc. č. 299.

IV. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného a žalobce

[7] Stěžovatel napadl rozsudek městského soudu kasační stížností, v níž namítal, že k zařazení komunikace do kategorie veřejně přístupných účelových komunikací není zapotřebí rozhodnutí silničního úřadu, neboť tyto komunikace vznikají ze zákona a rozhodnutí silničního úřadu pouze osvědčuje jejich existenci. O existenci přístupu ke stavbě stěžovatelů nebylo v daném řízení pochyb, postup navrhaný městským soudem proto stěžovatel považoval za nesprávný. Podle stěžovatele je cesta využívána veřejně již po století, souhlas s jejím užíváním tedy musel být dán. Přístup podél Vinného potoka není pro stavebníky možný, neboť vybudování cesta tam by bylo zásahem do významného krajinného prvku. Jiný přístup ke stavbě než po pozemku parc. č. 299 není možný. Cesta, která se na tomto pozemku nachází, nadto zasahuje částečně i do pozemku stavebníků a jiných sousedících osob, přičemž městský soud se touto námitkou nezabýval. Napadený rozsudek proto stěžovatel považoval za nepřezkoumatelný. Závěrem kasační stížnosti stěžovatel navrhl přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

[8] Žalovaný se ke kasační stížnosti vyjádřil podáním ze dne 7. 4. 2016. Postup navržený městským soudem neshledal zákonným, neboť měl za to, že si závěr o tom, zda existuje ke stavbě stavebníků přístup po veřejně přístupné účelové komunikaci, mohl učinit sám.

[9] Žalobce ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že závěr o existenci účelové komunikace na jeho pozemku není opřen o žádný správní akt. Ztotožnil se s vypořádáním věci městským soudem a navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

[10] Stěžovatel v dalším vyjádření setrval na své již uplatněné argumentaci.

V. Posouzení důvodnosti kasační stížnosti

[11] Kasační stížnost je podle ustanovení § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a podle jejího obsahu jsou v ní namítány důvody dle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s., tedy nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení a nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

[12] Na základě § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. je Nejvyšší správní soud při přezkumu rozhodnutí krajských soudů vázán rozsahem a důvody kasační stížnosti, ledaže by bylo řízení před soudem zmatečné, bylo zatíženo vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, anebo v případě, je-li napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, jakož i v případech, kdy je rozhodnutí správního orgánu nicotné. K těmto vadám soud přihlíží z úřední povinnosti. Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek z těchto důvodů, přihlédl i k námitce nepřezkoumatelnosti uplatněné stěžovatelem, a žádné z výše uvedených pochybení v řízení před městským soudem neshledal.

[13] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozsudku, kterou stěžovatel spatřuje v tom, že se městský soud nevypořádal s námitkou, podle které přístupová cesta ke stavbě neleží pouze na pozemku parc. č. 299 ve vlastnictví žalobce a Ing. Ž., ale zasahuje i na pozemek stavebníků a sousední pozemky. Ve vztahu k této námitce je nejprve zapotřebí zdůraznit, že městský soud na základě žaloby přezkoumával rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí o umístění stavby a povolení stavby. Městský soud k uvedené námitce srozumitelně uvedl, že tuto otázku, tj. přesný průběh komunikace, nelze řešit v tomto řízení. K posouzení této otázky je příslušný silniční úřad, a to v jiném řízení nežli je řízení o umístění a povolení stavby stěžovatelů. Napadený rozsudek se vypořádává se všemi žalobními námitkami a obsahuje jasně formulované závěry podpořené srozumitelnou a logickou argumentací. Městský soud srozumitelně vyjádřil svůj právní názor na důvodnost žaloby. Odůvodnění napadeného rozsudku tedy odpovídá zákonným i judikатурním

požadavků na jeho přezkoumatelnost (srov. například rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2011, čj. 5 As 72/2010 – 60, ze dne 17. 1. 2008 čj. 5 As 29/2007 – 64, ze dne 30. 11. 2007, čj. 4 Ads 21/2007 – 77, ze dne 18. 10. 2005, čj. 1 Afs 135/2004 – 73, všechny dostupné na www.nssoud.cz, stejně jako veškerá dále uvedená rozhodnutí Nejvyššího správního soudu).

[14] Důvodnost kasační stížnosti se odvíjí od posouzení otázky, zda měl stavební úřad ve společném územním a stavebním řízení dostatečně spolehlivě zjištěno, že je ke stavbě stavebníků zajištěn příjezd. Tuto otázku je stavební úřad na základě ustanovení § 111 odst. 1 písm. c) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění účinném pro projednávanou věc, povinen při vydávání stavebního povolení zkoumat vždy. Městský soud dospěl na základě podané žaloby k závěru, že otázka příjezdu ke stavbě stavebníků byla v řízení vzhledem k námitkám žalobce a Ing. Ž. sporná. Formulace použité ve vyjádření silničního úřadu o existenci příjezdu ke stavbě po veřejně přístupné účelové komunikaci považoval za nedostatečné, neboť jednoznačně neosvědčovaly deklaraci účelové veřejně přístupné komunikace. Stavební úřad podle městského soudu nemohl v této situaci přistoupit sám k hodnocení povahy komunikace, ale měl ověřit existenci příjezdu ke stavbě stavebníků na základě předběžné otázky postupem dle § 57 správního řádu.

[15] Nejvyšší správní soud při posuzování této námítky vyšel z obsahu správního spisu, ze kterého zjistil, že žalobce od počátku společného územního i stavebního řízení zpochybňoval existenci příjezdu ke stavbě. Cesta nacházející se na pozemku parc. č. 299 je v podílovém spoluvlastnictví žalobce a Ing. Ž., kteří oba shodně uváděli, že k jejímu veřejnému užívání nikdy nedali souhlas. Podle jejich tvrzení tuto cestu mohou užívat kromě nich pouze majitelé nemovitosti č. 37, kteří mají historicky zakotvenou služebnost cesty. Shodnou námitku uplatnil žalobce následně v odvolání i v podané žalobě i ve vyjádření ke kasační stížnosti. Stavební úřad při vydávání stavebního povolení vycházel z vyjádření silničního úřadu ze dne 17. 10. 2007, čj. 19070/2007/od, ve kterém je doslova uvedeno: „*Pozemek parcelní číslo 299 v katastrálním území Jazlovce není zařazen v pasportu místních komunikací Města Říčany. Jedná se o pozemní komunikaci vedenou jako „účelová komunikace“ veřejně přístupná. Majiteli pozemku jsou pan Ing. S. a paní Ing. D. Ž.*“ Na základě tohoto vyjádření nelze podle názoru Nejvyššího správního soudu vyslovit jednoznačný závěr, že silniční úřad deklaroval přístupovou cestu jako veřejně přístupnou účelovou komunikaci.

[16] Nejvyšší správní soud se obdobnou situací zabýval v rozsudku ze dne 4. 4. 2013, čj. 1 As 186/2012 – 39, z něhož vycházel při svém rozhodnutí i městský soud. Z citovaného rozsudku vyplývá, že stavební úřad je povinen při vydávání stavebního povolení zkoumat, zda existuje k povolované stavbě příjezd. V uvedené věci silniční úřad vydal vyjádření, ve kterém konstatoval, že komunikace je vedena jako účelová komunikace, ale stejně jako v projednávaném případě nebylo vzhledem k dalším okolnostem zřejmé, že se jedná o jednoznačnou deklaraci silničního úřadu ohledně povahy komunikace ve smyslu § 7 zákona o pozemních komunikacích. Nejvyšší správní soud dospěl v citovaném rozsudku k závěru, že v takovém případě je na místě, aby tuto otázku vyřešil stavební úřad jako předběžnou otázku podle § 57 správního řádu.

[17] Stěžovatel ani ostatní účastníci řízení nepřednesli soudu žádné důvody, pro které by se měl od citovaného závěru odchýlit. Stěžovatel pouze uvedl, že o existenci příjezdu ke stavbě nebylo v daném řízení pochyb. S tímto tvrzením se však nelze ztotožnit, neboť již výše bylo uvedeno, že žalobce i Ing. Ž., coby účastnice správního řízení, existenci příjezdu ke stavbě po veřejně přístupné účelové komunikaci zpochybnili. Pro posouzení povahy přístupové cesty jsou však zásadní rozpory ve vyjádření silničního úřadu. Silniční úřad na jedné straně uvedl, že pozemek parc. č. 299 není v pasportu veřejně přístupných komunikací, a na druhé straně ji za veřejně přístupnou účelovou komunikaci označil. Neodkázal však na případné rozhodnutí či jinou deklaraci povahy komunikace, použil výraz, dle něhož je komunikace "*vedena jako účelová komunikace*". Není zřejmé, kým a na základě čeho je takto vedena. Dále není zřejmé, z jakých údajů silniční úřad při tomto vyjádření vycházel. Jedná se o zásadní pochybnosti o tom, zda silniční úřad ve vyjádření deklaroval rozhodnutí o existenci veřejně přístupné účelové komunikaci či nikoliv.

[18] Je třeba zdůraznit, že otázku právní povahy komunikace nebyl v projednávané věci při vydávání územního souhlasu a povolení stavby oprávněn závazně posoudit stavební úřad. Toto hodnocení náleží výhradně silničnímu úřadu, jehož případné rozhodnutí je samostatně přezkoumatelné na základě ustanovení § 65 s. ř. s. v soudním řízení správním. V posuzovaném případě byly splněny podmínky nastíněné citovaným rozsudkem Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1 As 186/2012. Cesta na pozemku parc. č. 299, který je ve vlastnictví žalobce a Ing. Ž., není vedena v pasportu veřejně přístupných účelových komunikací, o jejím statusu nebylo vydáno závazné rozhodnutí silničního úřadu, její existence nebyla ani řešena v žádném z předcházejících územních či stavebních řízení a její povaha coby veřejně přístupné účelové komunikace byla od počátku zpochybňována účastníky správního řízení. Stavební úřad byl pro spolehlivé zjištění skutkového stavu v projednávané věci povinen u silničního úřadu dodatečně ověřit otázku příjezdu ke stavbě. Existence příjezdu ke stavbě musí být v řízení spolehlivě zjištěna. Není nezbytné, aby silniční úřad ve všech případech vydával rozhodnutí. Je však povinen v rámci svého vyjádření zcela jasně deklarovat, zda je ke stavbě možný příjezd po veřejně přístupné účelové komunikaci či nikoli. Je-li to nutné, může stavební úřad postupovat dle § 57 správního řádu, jak nastínil městský soud.

[19] Lze přisvědčit stěžovateli, že pro zařazení komunikace do kategorie veřejně přístupných účelových komunikací není ve všech případech zapotřebí rozhodnutí stavebního úřadu, nicméně tato otázka musí být při vydávání rozhodnutí ve společném územním a stavebním řízení vyjasněna. Ve sporných případech náleží rozhodnutí či osvědčení o povaze komunikace výhradně silničnímu úřadu. Nejvyšší správní soud proto neshledal námitku stěžovatele důvodnou.

[20] Stěžovatel dále namítal, že cesta je využívána veřejně již po století, souhlas s jejím užíváním tedy musel být dán. Přístup podél Vinného potoka není pro stavebníky možný, neboť vybudování cesty tam by bylo zásahem do významného krajinného prvku. Jiný přístup ke stavbě než po pozemku parc. č. 299 není možný a stavebníci tak mají nezbytnou komunikační potřebu po pozemku žalobce. Cesta, která se na tomto pozemku nachází, nadto zasahuje částečně i do pozemku stavebníků a jiných sousedících osob, přičemž městský soud se touto námitkou nezabýval.

[21] Nejvyšší správní soud ve vztahu k těmto námitkám zdůrazňuje, že městský soud se na základě žaloby zabýval správností a zákonností rozhodnutí, kterým stavební úřad umístil a povolil stavbu stěžovatele a osoby zúčastněné na řízení II). V takovém řízení se stavební úřad může zabývat pouze otázkou existence příjezdu ke stavbě a nikoli právním statutem komunikace tento příjezd zajišťující. Výše uvedené námitky stěžovatele (tj. námitky týkající se nezbytné komunikační potřeby stavebníků, souhlasu majitele cesty s jejím veřejným užíváním, historického užívání), se však věnují právě povaze cesty nacházející se na pozemku parc. č. 299. Zdejší soud již konstatoval, že těmito otázkami se může zabývat výhradně silniční úřad a nikoli úřad stavební. Vzhledem k předmětu řízení se jimi proto nemohl zabývat stavební úřad ani žalovaný, městský soud a konečně ani Nejvyšší správní soud.

[22] Městský soud se však obdobnými (ale protichůdnými) námitkami žalobce zabýval; věnoval se podmínkám vzniku účelové komunikace dle zákona o pozemních komunikacích, tj. jejím vznikem *ex lege*, darování žalobcem k veřejnému užívání a nezbytnou komunikační potřebou stěžovatelů po pozemku parc. č. 299. Žalobce se jimi pokoušel zpochybnit právní hodnocení komunikace provedené správními orgány. Tyto námitky však nemohly být vzhledem k napadenému správnímu rozhodnutí předmětem soudního přezkumu. Městský soud je měl jako nepřipustné odmítnout. Nejvyšší správní soud byl povinen ověřit, zda tato vada činí napadený rozsudek nezákonným, resp. zda výrok napadeného rozsudku obстоjí.

[23] V právě projednávané věci zdejší soud dovodil, že napadený rozsudek obстоjí v testu přezkoumatelnosti. Řízení před krajským soudem netrpí žádnou vadou, ke které Nejvyšší správní soud přihlíží z úřední povinnosti, a která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé. Městský soud postupoval správně, pokud na základě žaloby žalobce zrušil rozhodnutí žalovaného s tím, že vypořádal všechny řádně vznesené žalobní námitky. Dospěl ke správnému závěru, že otázka příjezdu ke stavbě nebyla ve správním řízení dostatečně vyřešena a že se jí měl zabývat silniční úřad. Za této situace se tedy neměl zabývat námitkami ohledně právní povahy komunikace. I kdyby však městský soud postupoval tímto způsobem, pak by výrokem napadeného rozsudku nutně musel rozhodnutí žalovaného zrušit, neboť žaloba byla důvodná. Uvedená vada tedy neměla vliv na zákonnost napadeného rozsudku. Nejvyšší správní soud proto za těchto okolností neshledal důvod pro zrušení napadeného rozsudku městského soudu (obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, čj. 5 Afs 104/2008 – 66).

[24] Závěrem Nejvyšší správní soud konstatuje, že nerozhodoval o návrhu stěžovatele na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, neboť ve věci rozhodl bezodkladně.

VI. Závěr a náklady řízení

[25] Kasační námitky uplatněné stěžovatelem nebyly Nejvyšším správním soudem s ohledem na výše uvedené shledány důvodnými a ani z přezkumu dle § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., který Nejvyšší správní soud provádí z úřední povinnosti, nevyplýnul důvod pro zrušení napadeného rozsudku městského soudu. Kasační stížnost proto byla v souladu s ustanovením § 110 odst. 1 s. ř. s. větou poslední zamítnuta.

[26] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud dle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel ani žalovaný neměli ve věci úspěch, proto jim právo na náhradu nákladů řízení nenáleží. Úspěch ve věci měl žalobce, který byl v řízení zastoupen advokátem. Nejvyšší správní soud proto přiznal žalobci odměnu za jeden úkon právní služby (písemné podání ve věci – vyjádření ke kasační stížnosti) dle § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve výši 3 100 Kč (srov. § 9 odst. 4, § 7 bod 5 advokátního tarifu) a náhradu hotových výdajů za tento úkon ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu), celkem tedy 3 400 Kč. Vzhledem k tomu, že zástupce žalobce je plátcem daně z přidané hodnoty zvyšuje se uvedená výše náhrady nákladů řízení o 21 % na částku 4 114 Kč, kterou je stěžovatel povinen zaplatit žalobci k rukám jeho právního zástupce doc. JUDr. Martina Kopeckého, CSc., advokáta, a to ve lhůtě 30 dní od právní moci tohoto rozsudku.

[27] Nejvyšší správní soud neuložil osobám zúčastněným na řízení II) a III) žádné povinnosti, na jejichž základě by jim vznikly náklady řízení ve smyslu § 60 odst. 5 s. ř. s. Zdejší soud proto rozhodl tak, že ani osobám zúčastněným na řízení II) a III) nenáleží právo na náhradu nákladů řízení.

[28] Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud nerozhodoval o návrhu stěžovatele na přiznání odkladného účinku, vrací mu zaplacený soudní poplatek za tento návrh ve výši 1 000 Kč, který bude vyplacen z účtu Nejvyššího správního soudu k rukám právní zástupkyně stěžovatele Mgr. Marie Klinerové, advokátky, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. června 2016

Daniela Zemanová
předsedkyně senátu